

UN DIVERTISMENT AGREABIL

BUCUREȘTI, CUIBUȘOR DE... VITEJII..., un spectacol realizat de Felicia Dalu și inspirat din textele revistei românești interbelice ● **TEATRUL NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI** ● Data reprezentației: 26 octombrie 1997 ● Scenografia: Diana Ioan ● Muzica: George Marcu ● În distribuție: Constantin Dinulescu, Magda Catone, Claudiu Istodor, Carmen Ionescu, Armand Calotă, Tania Popa, Vlad Ivanov, Brândușa Mircea, Andrei Duban, Iulia Boroș, Dragoș Ionescu, Alice Caracostea, Marius Săvescu, Doru Roncea, Felicia Dalu.

Tentative de aducere pe scenă a Bucureștiului de odinioară, a revistei de altădată și a „lumii lui Tănase” s-au făcut și se vor mai face. Motive sunt destule. Mai ales acum, când actualitatea satirei lui Tănase revine în forță, în lumea de după '89, cu nimic mai puțin rapace sau mai puțin coruptă decât cea de pe vremea marelui comic. „Potrivelile” sunt uneori atât de frapante încât am zice că și la acest capitol, al jafului și corupției, suntem o țară cu bogate tradiții.

Există însă și un motiv „de suflet”. Cu toate ale ei, bune și rele, lumea lui Tănase era totuși plină de un farmec aparte, și „recuperarea” ei scenică e poate principalul merit al temerarei încercări semnate de Felicia Dalu. Actorii Naționalului bucureștean nu și-au propus să-i concureze pe cei de la revistă. Las' că nici nu prea ar fi avut ce concura, pregătirea pentru un „teatru total”, de performanță, fiind în general deficitară, pe toate scenele noastre, fie ele de proză sau de revistă. Dar, dacă n-aveau cum să atingă performanța impusă de legile genului oriunde pe alte meleaguri, strădania lor are un nivel de decență și onorabilitate, chiar îmbucurător în condițiile date. În plus, există la mulți dintre ei nu doar o implicare, ci și un soi de „distanțare” față de ceea ce fac, printr-o subtilă autoironie, în care excelează Claudiu Istodor, de pildă. Alteori suntem martorii unei nedisimulate și atașante tandreții față de personaj, ca în cazul lui Constantin Dinulescu; dar și al altora. Abia când performanța e urmărită

în sine și cu obstinție (ca în step-ul Feliciei Dalu și al lui Vlad Ivanov), rezultatul e mai puțin concludent și mai sărac în spirit.

În general însă s-a urmărit – și s-a reușit – o sugestivă re-creare de atmosferă, de halou și parfum de epocă și, din acest punct de vedere, meritele scenografei Diana Ioan și ale compozitorului George Marcu nu sunt cătuși de puțin neglijabile. Cum nu sunt nici cele ale Feliciei Dalu ca realizatoare a spectacolului, care are fluență, ironie și o certă intenție de stil.

Nu suntem duși încă în zona performanței artistice, dar nici nu se cade să nu fim recunoscători pentru buna-dispoziție ce ni se oferă cu generozitate.

VICTOR PARHON

P.S. Prin anii '60, pe vremea tinereții mele la „Ramuri”, aveam un corector care obișnuia să spună: „decât un rector mort mai bine un corector viu”. Cred că avea dreptate. Și eu prefer unei căderi cu orchestră, un divertisment agreabil.

Imagine din București, cuibușor de... vitejii la TNB (regia: Felicia Dalu)

foto: Ștefan Daday